

ZALECENIE RADY**z dnia 11 lipca 2017 r.****w sprawie krajowego programu reform Francji na 2017 r. oraz zawierające opinię Rady na temat przedstawionego przez Francję programu stabilności na 2017 r.**

(2017/C 261/09)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 121 ust. 2 i art. 148 ust. 4,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1466/97 z dnia 7 lipca 1997 r. w sprawie wzmocnienia nadzoru pozycji budżetowych oraz nadzoru i koordynacji polityk gospodarczych⁽¹⁾, w szczególności jego art. 5 ust. 2,uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1176/2011 z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽²⁾, w szczególności jego art. 6 ust. 1,

uwzględniając zalecenie Komisji Europejskiej,

uwzględniając rezolucje Parlamentu Europejskiego,

uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej,

uwzględniając opinię Komitetu ds. Zatrudnienia,

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Finansowego,

uwzględniając opinię Komitetu Ochrony Socjalnej,

uwzględniając opinię Komitetu Polityki Gospodarczej,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) W dniu 16 listopada 2016 r. Komisja przyjęła roczną analizę wzrostu gospodarczego, rozpoczynając tym samym europejski semestr na rzecz koordynacji polityki gospodarczej w 2017 r. Priorytety określone w rocznej analizie wzrostu gospodarczego zostały zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 9–10 marca 2017 r. W dniu 16 listopada 2016 r. na podstawie rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 Komisja przyjęła sprawozdanie przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania i wskazała w nim Francję jako jedno z państw członkowskich, w przypadku których przeprowadzona zostanie szczegółowa ocena sytuacji. W tym samym dniu Komisja przyjęła również zalecenie dotyczące zaleceń Rady w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro, które zostało zatwierdzone przez Radę Europejską w dniach 9–10 marca 2017 r. W dniu 21 marca 2017 r. Rada przyjęła zalecenie w sprawie polityki gospodarczej w strefie euro (zwanego dalej „zaleceniem dla strefy euro”)⁽³⁾.
- (2) Jako państwo członkowskie, którego walutą jest euro, oraz ze względu na bliskie powiązania pomiędzy gospodarkami w unii gospodarczej i walutowej Francja powinna zapewnić pełne i terminowe wdrożenie zaleceń dla strefy euro, jak odzwierciedlono w zaleceniach 1–4 poniżej.
- (3) Sprawozdanie krajowe na 2017 r. dotyczące Francji zostało opublikowane w dniu 22 lutego 2017 r. Zawiera ono ocenę postępów Francji w realizacji zaleceń dla tego kraju, przyjętych przez Radę w dniu 12 lipca 2016 r., działań następczych podjętych w związku z zaleceniami dla tego kraju z poprzednich lat, a także postępów Francji w realizacji jej krajowych celów w ramach strategii „Europa 2020”. Sprawozdanie to objęło również szczegółową ocenę sytuacji przeprowadzoną na podstawie art. 5 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011, której wyniki również opublikowano w dniu 22 lutego 2017 r. W wyniku analizy Komisja doszła do wniosku, że we Francji występują nadmierne zakłócenia równowagi makroekonomicznej. Przede wszystkim Francja odnotowuje słabą konkurencyjność oraz wysoki i rosnący dług publiczny, w połączeniu z niskim wzrostem produktywności. Szczególnie istotne jest podjęcie koniecznych działań, które pozwolą ograniczyć ryzyko negatywnych konsekwencji dla francuskiej gospodarki i, zważywszy na jej rozmiary i znaczenie transgraniczne, dla unii gospodarczej i walutowej.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 2.8.1997, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.⁽³⁾ Dz.U. C 92 z 24.3.2017, s. 1.

- (4) W dniu 28 kwietnia 2017 r. Francja przedłożyła krajowy program reform na 2017 r. i program stabilności na 2017 r. W celu uwzględnienia powiązań między tymi dwoma programami poddano je ocenie jednocześnie.
- (5) Odpowiednie zalecenia dla poszczególnych krajów znalazły odzwierciedlenie w programowaniu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (EFSI) na lata 2014–2020. Zgodnie z art. 23 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013⁽¹⁾ Komisja może zwrócić się do państwa członkowskiego z wnioskiem o dokonanie przeglądu oraz zaproponowanie zmian w umowie partnerstwa i odpowiednich programach, gdy jest to konieczne do wsparcia realizacji stosownych zaleceń Rady. Komisja przedstawiła dalsze szczegółowe informacje dotyczące wykorzystania przez nią tego przepisu w wytycznych w sprawie stosowania działań łączących skuteczność EFSI z należyłym zarządzaniem gospodarczym.
- (6) Francja jest obecnie objęta funkcją naprawczą paktu stabilności i wzrostu. W programie stabilności na 2017 r. rząd planuje skorygować nadmierny deficyt do 2017 r., zgodnie z zaleceniem Rady z dnia 10 marca 2015 r. w ramach procedury nadmiernego deficytu, zaś deficyt nominalny miałby osiągnąć wartość 2,8 % PKB. Planuje się, że deficyt nominalny będzie się dalej zmniejszał, do 1,3 % PKB w 2020 r. Planuje się, że średniookresowy cel budżetowy – deficyt strukturalny wynoszący 0,4 % PKB – zostanie osiągnięty do 2019 r. Oczekuje się jednak, że przeliczone⁽²⁾ saldo strukturalne osiągnie w 2020 r. wartość - 1,2 % PKB; tym samym cel średniookresowy nie zostałby osiągnięty w okresie objętym programem. Zgodnie z programem stabilności na 2017 r. oczekuje się, że relacja długu sektora instytucji rządowych i samorządowych do PKB stopniowo zmaleje z 95,9 % PKB w 2018 r. do 93,1 % PKB w 2020 r. Scenariusz makroekonomiczny, na którym oparto te prognozy budżetowe, jest wiarygodny. Jednocześnie środki niezbędne do osiągnięcia deficytu docelowego, począwszy od 2018 r. nie zostały jeszcze dostatecznie sprecyzowane.
- (7) W dniu 10 marca 2015 r. Rada zaleciła Francji zlikwidowanie nadmiernego deficytu do 2017 r. oraz w szczególności osiągnięcie deficytu sektora instytucji rządowych i samorządowych o wartości 2,8 % PKB, spójnego z poprawą salda strukturalnego o wartości 0,9 % PKB w 2017 r. Według prognozy Komisji z wiosny 2017 r. deficyt nominalny ma osiągnąć 3,0 % PKB w 2017 r. zgodnie z określoną w Traktacie wartością referencyjną; wartość ta przewyższa jednak wartość zalecaną przez Radę. W 2018 r., przy założeniu niezmiennego kursu polityki, deficyt nominalny miałby wynieść 3,2 % PKB, przekraczając tym samym określoną w Traktacie wartość referencyjną i zagrażając trwałej korekcie nadmiernego deficytu. Prognoza wskazuje ponadto, że zalecany wysiłek fiskalny nie zostanie zrealizowany w okresie objętym procedurą nadmiernego deficytu, ponieważ strategia konsolidacyjna wdrażana przez Francję opiera się przede wszystkim na założeniu poprawy warunków koniunkturalnych i utrzymania niskich stóp procentowych, które to czynniki są niezależne od kontroli władz.
- (8) Jeżeli Francja osiągnie ostatecznie terminową i trwałą korektę, w 2018 r. zostanie objęta funkcją zapobiegawczą paktu stabilności i wzrostu oraz będzie podlegać warunkom przejściowych ustaleń w zakresie reguły dotyczącej zadłużenia. W świetle sytuacji fiskalnej Francji, a zwłaszcza jej sytuacji pod względem zadłużenia, oczekuje się, że Francja dokona dalszego dostosowania w kierunku średniookresowego celu budżetowego, tj. deficytu strukturalnego wynoszącego 0,4 % PKB. Zgodnie ze wspólnie uzgodnioną macierzą korekt na mocy paktu stabilności i wzrostu, korekta ta wymaga, aby stopa wzrostu nominalnego publicznych wydatków pierwotnych netto⁽³⁾ nie przekroczyła 1,2 % w 2018 r. Odpowiadałoby to rocznej korekcie strukturalnej w wysokości 0,6 % PKB. W przypadku utrzymania dotychczasowego kursu polityki istnieje ryzyko wystąpienia znacznego odchylenia od tego wymogu w 2018 r. Występuje także ryzyko, że w 2018 r. Francja nie spełni warunków przejściowych ustaleń w zakresie reguły dotyczącej zadłużenia, ponieważ przewiduje się pogorszenie salda strukturalnego o 0,5 % PKB w przeciwieństwie do minimalnej liniowej korekty strukturalnej wynoszącej 0,4 % PKB. Ogólnie rzecz biorąc, Rada jest zdania, że Francja powinna być gotowa do wprowadzenia w 2017 r. dodatkowych środków, aby zapewnić spełnienie warunków paktu stabilności i wzrostu, a od 2018 r. podjęcie takich środków będzie konieczne. Jednak jak przewidziano w rozporządzeniu (WE) nr 1466/97, ocena planów i wyników budżetowych powinna uwzględniać saldo budżetowe danego państwa członkowskiego w świetle warunków koniunkturalnych. W komunikacie Komisji

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1303/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające wspólne przepisy dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich oraz Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz ustanawiające przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 1083/2006 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 320).

⁽²⁾ Saldo w ujęciu uwzględniającym zmiany cykliczne po skorygowaniu o działania jednorazowe i tymczasowe, przeliczone przez służby Komisji zgodnie ze wspólnie przyjętą metodyką.

⁽³⁾ Wydatki publiczne netto to wydatki publiczne ogółem z wyłączeniem wydatków z tytułu odsetek, wydatków na programy unijne w pełni równoważonych dochodami z funduszy unijnych oraz niedyskrecjonalnych zmian w wydatkach na zasiłki dla bezrobotnych. Nakłady brutto na środki trwałe finansowane z zasobów krajowych rozkłada się na okres 4 lat. Uwzględnia się dyskrecjonalne środki po stronie dochodów lub prawnie przewidziany wzrost dochodów. Środki jednorazowe, zarówno po stronie dochodów, jak i wydatków, są odliczane.

w sprawie europejskiego semestru 2017 towarzyszącym zaleceniom dla poszczególnych krajów przypomniano, że ocena projektu planu budżetowego na 2018 r. i późniejsza ocena wyników budżetowych za 2018 r. będą musiały odpowiednio uwzględniać cel, którym jest osiągnięcie kursu polityki fiskalnej wzmacniającego obecne ożywienie koniunktury i jednocześnie zapewniającego stabilność finansów publicznych Francji. W związku z tym Rada zauważa, że Komisja zamierza dokonać wszechstronnej oceny zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1466/97, w szczególności w świetle sytuacji koniunkturalnej we Francji.

- (9) Wskaźnik wydatków publicznych w stosunku do PKB występujący we Francji to jeden z najwyższych wskaźników w Unii. Przewiduje się, że w 2017 r. wskaźnik wydatków osiągnie 56,2 % PKB, co jest wartością o 9,7 punktów procentowych wyższą niż w Unii. Francja realizowała strategię konsolidacyjną opartą na wydatkach, która polegała przede wszystkim na malejących stopach oprocentowania i cięciach inwestycji publicznych. Jest jednak nieprawdopodobne, aby utrzymanie niskich stóp procentowych dominowało w perspektywie średnioterminowej, zaś cięcia w produktywnych inwestycjach publicznych mogą szkodzić potencjałowi gospodarstwu w przyszłości. Przegląd wydatków wykazał jednak szereg możliwości przyrostu wydajności, które nie zostały wdrożone. Przeglądy wydatków wykazały odsetek – poniżej 2 % – ogólnych planowanych oszczędności w wydatkach, którego wartość w latach 2015–2017 wynosi 50 mld EUR. Jednak jedynie część tych oszczędności może zostać przełożona na aktualne działania w budżecie za 2016 r., podczas gdy ustawa uchwalająca budżet na 2017 r. opierała się na tych oszczędnościach, które już określono w przeglądzie wydatków za 2015 r. Oszczędności wyprowadzone z przeglądów wydatków mogłyby zostać znacznie zwiększone – poprzez rozszerzenie przeglądanych obszarów oraz wdrożenie wieloletniej strategii w pełni przekładającej stwierdzone oszczędności na konkretne działania budżetowe.
- (10) Wysokie składki na ubezpieczenie społeczne w połączeniu z wysokim poziomem opodatkowania obciążającym przedsiębiorstwa mogą zniechęcać sektor prywatny do inwestycji, a także utrudniać rozwój przedsiębiorstw i zatrudnianie przez nie nowych pracowników. Nadal wdrażano działania polityczne zmierzające do ograniczenia kosztów siły roboczej: w kwietniu 2016 r. rozpoczęto drugą fazę redukcji składek na ubezpieczenie społeczne uiszczanych przez pracodawców, realizowaną w ramach paktu odpowiedzialności i solidarności. Ponadto w odniesieniu do 2017 r. rząd zwiększył – z 6 % do 7 % – ulgę podatkową na konkurencyjność i zatrudnienie. Wspomniane środki służące ograniczeniu klina podatkowego poprawiły konkurencyjność Francji w okresie od 2013 r., jednak nie odzyskano strat narosłych z lat ubiegłych. Na poziomie średniego wynagrodzenia Francja wykazywała w 2015 r. najwyższe – mimo tendencji spadkowej – składki na ubezpieczenie społeczne uiszczane przez pracodawców w Unii – liczone jako część łącznych kosztów siły roboczej ponoszonych przez pracodawcę. Najnowsze analizy wspomnianych środków wskazały na ich pozytywny wpływ na margines zysku pracodawców i przedsiębiorstw; niezbędne są jednak dalsze analizy, by w pełni ocenić ich wpływ na wynagrodzenia, inwestycje oraz margines zysku pracodawców i przedsiębiorstw. Najnowsze analizy sugerują również, że konsolidacja programów redukcji kosztów siły roboczej oraz ich przekształcenie w stałe ograniczenia składek na ubezpieczenie społeczne posłużyłyby optymalizacji oddziaływania tych środków na zatrudnienie i inwestycje.
- (11) Faktyczna średnia stopa opodatkowania przedsiębiorstw, która w 2016 r. (stan na 1 lipca) wynosiła 38,4 %, była najwyższa w Unii; wyjątkowo wysokie są również pozostałe podatki od produkcji. Jednak Francja podjęła działania redukujące stawkę ustawowego podatku dochodowego od osób prawnych, który w 2020 r. miałby spaść do 28 %. Jednocześnie obciążenie podatkowe konsumpcji jest nadal niższe niż w innych państwach członkowskich. W 2014 r. Francja zajmowała 27. miejsce w Unii, jeżeli chodzi o przychody podatkowe z konsumpcji, ujęte jako udział procentowy w łącznym opodatkowaniu. System podatku VAT charakteryzuje się średnią stopą standardową oraz niskimi stawkami obniżonymi stosowanymi do dużej bazy podatkowej. Złożoność systemu podatkowego może być przeszkodą na drodze do sprawnie funkcjonującego otoczenia biznesu. We Francji występuje wysokie obciążenie podatkami powiązane z wieloma ulgami podatkowymi, stawkami obniżonymi i wysoką liczbą systemów opodatkowania, co prowadzi do zwiększenia kosztów stosowania przepisów oraz braku pewności, w szczególności dla przedsiębiorstw. Łączne wydatki podatkowe we Francji są znaczne i wynoszą ponad 3 % PKB. Wysokie są również koszty administracyjne ponoszone przez organy podatkowe w związku z pobieraniem podatków; są one wyższe niż średnia Unii.
- (12) W 2016 r. wskaźnik bezrobocia spadł do 10,1 %. Bezrobocie jest wyższe wśród osób młodych, osób o niskich umiejętnościach oraz urodzonych poza Unią. Dla dostosowania możliwości szkoleń do perspektyw zatrudnienia oraz potrzeb gospodarki kluczowe znaczenie mają trwające reformy zarządzania. Jednocześnie osoby poszukujące pracy, pracownicy o niskich kwalifikacjach oraz pracownicy MŚP stale spotykają się z trudnościami, jeżeli chodzi o dostęp do szkoleń. Zapewnienie im uczestnictwa w szkoleniach, a także adekwatności szkoleń może wymagać wzmocnienia istniejących już środków oraz przeniesienia zasobów. Młodzi ludzie, w tym osoby o najniższych umiejętnościach, nadal borykają się z trudnościami na etapie poszukiwania pracy na rynku. W tym kontekście pozytywne wyniki przyniosły dotąd środki wspierające przygotowanie do zawodu. Jednak wstępne kształcenie zawodowe oraz oferowane szkolenia, zwłaszcza w ramach systemu szkolnictwa oraz w pewnych sektorach usług,

nie są w dostatecznym stopniu powiązane z możliwościami zatrudnienia. Dodatkowo, uczniowie z grup defaworyzowanych są częściej kierowani do wstępnego kształcenia zawodowego, co jest przyczyną częstego przedwczesnego porzucania nauki i wysokich dysproporcji edukacyjnych. Wpływ sytuacji społeczno-ekonomicznej na osiągnięcia osób uczących się jest najwyższy w OECD.

- (13) W 2016 r. zatrudnionych było jedynie 54,5% osób w wieku produkcyjnym, urodzonych poza UE. Stopa zatrudnienia kobiet urodzonych poza UE (45,4%) była jedną z najniższych w Unii. Różnica w poziomie zatrudnienia osób urodzonych poza UE oraz osób urodzonych we Francji wzrosła w 2016 r. do 17,5 punktu procentowego (23,7 punktu procentowego w przypadku kobiet). Słabe wyniki osób urodzonych poza UE obniżają łączną stopę zatrudnienia i oznaczają przeciągające się niepełne wykorzystanie siły roboczej. Również imigranci w drugim pokoleniu mają negatywne doświadczenia w zakresie poszukiwania zatrudnienia, których nie można wyjaśnić różnicami w wieku, wykształceniu i umiejętnościach. Ponadto utrzymują się luki w rezultatach kształcenia, imigranci w drugim pokoleniu jedynie częściowo nadrabiają zaległości. Dla pokonania tych wyzwań konieczna jest kompleksowa strategia, w tym przede wszystkim konkretne działania związane z nauczaniem języków, podnoszeniem umiejętności i szkoleniami, poradnictwem zawodowym oraz inne ukierunkowane działania z zakresu aktywnej polityki rynku pracy. Kluczem do promowania uczestnictwa w rynku pracy jest skuteczny dostęp do usług, a także działania skierowane przeciwko praktykom dyskryminacyjnym, które mają wpływ na zatrudnianie osób urodzonych poza UE oraz imigrantów w drugim pokoleniu.
- (14) Od 2013 r. we Francji stosuje się zasady indeksacji w odniesieniu do płacy minimalnej. W kontekście słabej inflacji oraz zwalnającego wzrostu zarobków, wzrost płacy minimalnej był niższy niż w przypadku płacy średniej. Płaca minimalna jest wysoka w porównaniu z medianą płac, a koszty pracy przy płacy minimalnej zostały zredukowane poprzez zwolnienia dotyczące składek na ubezpieczenia społeczne. Wzrost płacy minimalnej powoduje wzrost płac dla większości kategorii pracowników i grozi powstaniem nierówności wynagrodzeń między pracownikami wykonującymi taką samą pracę (kompresja wynagrodzeń). Indeksacja płacy minimalnej jest wprawdzie ważna dla zachowania siły nabywczej pracowników, aktualny mechanizm indeksacji może przyczynić się jednak do opóźnienia niezbędnego dostosowania płac ogółem. W obecnej sytuacji cechującej się wysokim bezrobociem istnieje ponadto ryzyko, że koszty pracy przy płacy minimalnej mogą ograniczać szanse osób o niskich kwalifikacjach na znalezienie zatrudnienia. Co roku grupa niezależnych ekspertów dokonuje oceny płacy minimalnej we Francji i udostępnia niewiążące opinie w zakresie jej rozwoju. Jak dotąd ich opinia odnośnie do podwyżek *ad hoc* zawsze była respektowana; odgrywa ona ponadto istotną rolę w kontrolowaniu stosowania takich podwyżek *ad hoc*.
- (15) Uchwalając w sierpniu 2016 r. ustawę o pracy, dialogu społecznym oraz drogach rozwoju zawodowego, Francja wprowadziła środki ukierunkowane na poprawę możliwości przedsiębiorstw w dostosowywaniu się do cykli ekonomicznych oraz na ograniczanie segmentacji. W ustawie określono wyraźne zasady zwolnień ze względów ekonomicznych, rozszerzono zakres większości porozumień zakładowych oraz podniesiono skuteczność negocjacji zbiorowych. Utrzymujący się wysoki poziom bezrobocia stanowi obciążenie dla systemu świadczeń dla bezrobotnych, zagrażając jego stabilności. W tym kontekście partnerzy społeczni osiągnęli w marcu 2017 r. porozumienie w sprawie nowej konwencji świadczeń dla bezrobotnych, którą zatwierdził rząd i której celem jest ograniczenie deficytu rocznego o 1,2 mld EUR.
- (16) Francja dokonała wprawdzie poprawy ogólnych osiągnięć w zakresie regulacji, jednak otoczenie biznesu w dalszym ciągu plasuje się na środkowych miejscach w rankingach – w porównaniu z najważniejszymi konkurentami. W szczególności przedsiębiorstwa mają nadal do czynienia z wysokimi obciążeniami regulacyjnymi oraz szybko zmieniającym się ustawodawstwem. Jest to jeden z głównych czynników utrudniających inwestycje. W ramach programu uproszczeń Francja podjęła działania redukujące biurokrację w kontaktach z przedsiębiorstwami, jednak jedna piąta środków przyjętych przed 2016 r. nie została wdrożona do maja 2017 r. Jednocześnie efekt prognozy nadal w negatywnym stopniu odbija się na rozwoju przedsiębiorstw, co ma implikacje dla ich wyników gospodarczych i rynkowych. Zwiększone zobowiązania społeczne i fiskalne, mające zastosowanie do przedsiębiorstw zatrudniających pracowników powyżej określonej liczby, mogą zniechęcać przedsiębiorstwa do rozszerzania działalności, które pozwalałoby im na realizację eksportu i innowacji. Progi te mogą z kolei negatywnie odbijać się na produktywności, konkurencyjności i umiędzynarodowieniu przedsiębiorstw. Jak pokazują empiryczne doświadczenia, próg określony na poziomie 10 i 50 pracowników jest dla pracodawców szczególnie kosztowny; francuska gospodarka charakteryzuje się natomiast niskim udziałem przedsiębiorstw powyżej tych progów, co wskazuje na powiązanie między tymi zjawiskami.
- (17) W wielu sektorach poprawiła się konkurencja pod względem usług, jednak ważne z gospodarczego punktu widzenia sektory, takie jak rachunkowość, architektura, opieka domowa, zakwaterowanie i usługi gastronomiczne, usługi taksówkowe i prywatne usługi wynajmu samochodów, nadal charakteryzują się niską konkurencją lub barierami regulacyjnymi. Nadal istnieją bariery utrudniające świadczenie tych usług, zwłaszcza chodzi tu o wymogi regulacyjne – zniechęcają one do wchodzenia na rynek lub ograniczają skuteczną konkurencję. Eliminowanie takich barier pozwoliłoby już istniejącym lub nowo powstałym firmom na wykorzystywanie nowych technologii lub nowych rozwiązań cyfrowych, a tym samym zwiększenie konkurencyjności lub wejście na rynek, a także

przyniosłoby korzyści konsumentom – za sprawą niższych cen oraz usług wyższej jakości. W tym celu, jako element pakietu środków służących pokonywaniu barier na rynkach usług, Komisja rozpoczęła w styczniu 2017 r. wzajemną ocenę, zapraszając państwa członkowskie do dokonania analizy odpowiednich barier, które istnieją w tych państwach, utrudniając dostęp do określonych zawodów.

- (18) Innowacje we Francji nie dorównują osiągnięciom europejskich liderów innowacji. Utrzymuje się wysoki poziom złożoności, a wyzwaniem jest ogólna koordynacja. Rozdziwien między wartością przyznanego wsparcia publicznego a średnimi osiągnięciami Francji wywołuje pytania odnośnie do skuteczności mechanizmów wsparcia publicznego. Nieoptymalna jest przede wszystkim współpraca między badaniami publicznymi a przedsiębiorstwami; odbija się ona na ekonomicznych osiągnięciach systemu innowacji.
- (19) W ramach europejskiego semestru 2017 Komisja przeprowadziła wszechstronną analizę polityki gospodarczej Francji, którą opublikowała w sprawozdaniu krajowym na 2017 r. Komisja oceniła również program stabilności na 2017 r. i krajowy program reform na 2017 r., a także działania następcze podjęte w odpowiedzi na zalecenia skierowane do Francji w poprzednich latach. Komisja wzięła pod uwagę nie tylko ich znaczenie dla stabilnej polityki fiskalnej i społeczno-gospodarczej we Francji, ale także ich zgodność z unijnymi przepisami i wytycznymi, ze względu na konieczność wzmocnienia ogólnego zarządzania gospodarczego w Unii przez zapewnienie na poziomie unijnym wkładu w przyszłe decyzje krajowe.
- (20) W świetle powyższej oceny Rada przeanalizowała program stabilności na 2017 r., a jej opinia⁽¹⁾ znajduje odzwierciedlenie w szczególności w zamieszczonym poniżej zaleceniu nr 1.
- (21) W świetle dokonanej przez Komisję szczegółowej oceny sytuacji i powyższej oceny Rada przeanalizowała krajowy program reform na 2017 r. i program stabilności na 2017 r. Zalecenia Rady wydane na mocy art. 6 rozporządzenia (UE) nr 1176/2011 znajdują odzwierciedlenie w zaleceniach 1–4 poniżej,

NINIEJSZYM ZALECA Francji podjęcie w latach 2017 i 2018 działań mających na celu:

1. Zapewnienie zgodności z zaleceniem Rady z dnia 10 marca 2015 r., w ramach procedury nadmiernego deficytu. Kontynuowanie znacznego wysiłku fiskalnego w 2018 r. zgodnie z wymogami funkcji zapobiegawczej paktu stabilności i wzrostu, z uwzględnieniem potrzeby wzmocnienia obecnego ożywienia koniunktury i zapewnienia stabilności finansów publicznych Francji. Dokonanie obszernego przeglądu wydatków celem osiągnięcia przyrostu wydajności przekładającego się na oszczędności w wydatkach.
2. Skonsolidowanie działań ograniczających koszty pracy celem zmaksymalizowania ich skuteczności w sposób neutralny dla budżetu oraz zwiększenia ich oddziaływania na zatrudnienie i inwestycje. Rozszerzenie bazy podatkowej oraz podjęcie dalszych działań służących wdrażaniu planowanej redukcji ustawowych stawek podatku dochodowego od osób prawnych.
3. Poprawę dostępu osób poszukujących zatrudnienia do rynku pracy, w szczególności pracowników o niższych kwalifikacjach i osób ze środowisk migracyjnych, w tym w drodze przeglądu systemu kształcenia zawodowego i szkoleń. Zapewnienie, aby zmiany płacy minimalnej były spójne z sytuacją w zakresie tworzenia miejsc pracy i konkurencyjności.
4. Dalsze eliminowanie obciążeń regulacyjnych spoczywających na przedsiębiorstwach, w tym poprzez realizowanie programu uproszczeń. Dalsze usuwanie barier utrudniających działalność w sektorze usług, zwłaszcza w zakresie usług biznesowych i zawodów regulowanych. Uproszczenie i usprawnienie efektywności programów wsparcia publicznego dla innowacji.

Sporządzono w Brukseli dnia 11 lipca 2017 r.

W imieniu Rady

T. TÖNISTE

Przewodniczący

⁽¹⁾ Na podstawie art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1466/97.